

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat” (Mk 12,31)

Az evangélium egyik olyan igéje ez, amely megkívánja, hogy azonnal életre váltsuk, rögvest. Oly tiszta és világos – egyben magas követelmények elé is állít –, hogy nem kíván sok magyarázatot. Ahhoz azonban, hogy megértsük, micsoda erő rejlik benne, hasznos lesz megvizsgálnunk a szövegkörnyezetét.

Jézus éppen egy írástudónak válaszol – egy Biblia-szakértőnek –, aki azt kérdi tőle, melyik a legfőbb parancsolat. Ez még nyitott kérdés volt, különösen azóta, amióta a Szent Írásban meghatároztak 613 betartandó előírást.

Néhány évvel korábban élt az egyik legnagyobb mester, Sammaj rabbi, aki nem akarta kijelölni a legfőbb parancsot. Mások viszont, ahogy majd Jézus is, a szeretet központi szerepét hangsúlyozták. Hillél rabbi azt mondta: „Ne tedd azt felebarátodnak, ami számodra gyűlöletes; ebben áll az egész törvény. A többi csak magyarázat.” ¹

Jézus nem csak a szeretet központi szerepét tanítja, hanem egyetlen parancsba foglalja az Isten (vö. MTörv 6,4) és a felebarát iránti szeretetet (vö. Lev 19,18). Így válaszol ugyanis az írástudó kérdésére: „Ez az első [parancs]: Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! A második így szól: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat! Ezeknél nincs nagyobb parancs.”

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”

Az egyetlen parancsnak ez a második része, melyben az első rész az Isten iránti szeretetet fejezi ki. Isten ugyanis annyira szívén viseli minden teremtményét, hogy Iránta való szeretetünket azzal fejezhetjük ki legjobban, azzal szerezhetünk Neki örömet, ha szeretetének megnyilvánulása vagyunk minden ember iránt.

A próféták századok óta próbálták elmagyarázni Izrael népének, hogy Isten szeretetet kér és nem áldozatot, égőáldozatot (vö. Oz 6,6).

Minden idők keresztényeihez szól a felhívás, hogy váltsuk életre az istentiszteletet, lépjünk ki a templom falai közül, ahol Istent imádjuk, szeretjük, dicsőítjük, és lépjünk oda az emberekhez, váltsuk életre, amit az imádságból és az Istennel való egyesülésből tanultunk.

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”

Hogyan éljük hát az Úrnak ezt a parancsát?

Mindenekelőtt emlékezzünk, hogy ez elválaszthatatlanul összetartozik az Isten iránti szeretet parancsával. Időt kell szánnunk arra, hogy megismerjük, mi is a szeretet, hogyan szeressünk, tehát teret kell adni az imádságnak, az elmélkedésnek, a párbeszédnek Istennel: Tőle tanulhatjuk ezt meg, Ő a Szeretet.

Ahhoz, hogy úgy szeressük a felebarátunkat, mint saját magunkat, úgy kell ismernünk őt, mint saját magunkat. Úgy kellene szeretnünk, ahogy a másik szeretné, hogy szeressük, és nem a saját kedvünk szerint. Most, hogy egyre inkább soknemzetiségű társadalomban élünk, még nagyobb a kihívás, mert nagyon különböző környezetből származunk. Aki másik országba költözik, annak meg kell ismernie annak a népnek a hagyományait és értékeit, csak így tudja megérteni és szeretni a társait. Ugyanez vonatkozik azokra is, akik befogadják az otthontalan és a nyelvet sem ismerő bevándorlókat beilleszkedési problémáikkal együtt.

A különbözőség egy családon belül is előfordul, vagy a munkahelyen, a szomszédságban, még akkor is, ha azonos kultúra képviselői vannak együtt. Ha mi örülnénk annak, ha valaki időt szánna ránk és meghallgatna bennünket, vagy segítene felkészülni egy vizsgára, vagy munkát keresne nekünk, esetleg rendbe tenné a lakásunkat, akkor talán a másik embernek is hasonló vágyai vannak. Jó lenne, ha rá tudnánk érezni, ha odafigyelnénk rá, őszintén meghallgatnánk, megpróbálnánk belebújni a bőrébe.

A szeretet minősége is számít. Pál apostol a híres szeretethimnuszban felsorolja néhány jellemzőjét, ezeket jó észben tartani: türelmes, jót akar a másiknak, nem irigykedik, nem fölényes, a másikat fontosabbnak tekinti magánál, tisztelettudó, nem a maga javát keresi, nem gerjed haragra, nem rója föl a rosszat, mindent betakar, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel (vö. 1Kor 13,4-7).

Mennyi lehetőség, mennyi árnyalat, hogy megéljük:

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”

Végül gondoljunk arra is, hogy az emberi életnek ez az alapvető normája, tulajdonképpen a híres „arany szabály”, amely minden vallásban és még a „laikus” kultúra nagy mestereinek tanításában is megtalálható.

Fogjunk össze és teremtsünk új mentalitást, amely értékeli a másik embert, tiszteli a személyt, törődik a kisebbségekkel, odafigyel a leggyengébbekre és félre tudja tenni a saját érdekeit, hogy a másik ember érdekeit tegye az első helyre.

Ha mindannyian valóban tudatában lennénk, hogy úgy kell szeretnünk a felebarátot, mint önmagunkat, hogy ne tegyük a másikkal azt, amit nem szeretnénk, hogy velünk tegyenek, és azt tegyük vele, amit szeretnénk, hogy velünk tegyenek, akkor véget érnének a háborúk, megszűnne a korrupció, nem lenne többé utópia az egyetemes testvériség, és hamarosan megvalósulna a szeretet civilizációja.

TB, Shab. 31a

Fabio Ciardi OMI

Fordította: Reskovits Ágnes

/forrás: www.fokolare.hu/